

«Τώ ρα δε μένει πίστις, ελπίς, αγάπη, τα τρία ταύτα μεγαλητέρα δε τούτων είναι η αγάπη» (Α' Κορινθίους, ιγ' :13).

Σχετικά με το τι είναι πίστη, στην Καινή Διαθήκη αναφέρεται: «**είναι δε η πίστις, ελπιζομένων υπόστασις, πραγμάτων ἐλεγχος ου βλεπομένων**»

(Εβραίους, ια' :1). Διαβάζοντας το κεφάλαιο αυτό, της προς Εβραίους επιστολής, βλέπουμε τα κυριότερα παραδείγματα ανθρώπων που έζησαν στη Παλαιά Διαθήκη, με πίστη στο Θεό και στα λόγια Του, όπως τα έργα αυτών και τις ενέργειες του Θεού που αποδείκνυαν την γνησιότητα αυτής της πίστης και την ευαρέσκεια του Θεού σ' αυτή. Σαν συμπέρασμα αναφέρουμε το εδάφιο:

«χωρίς δε πίστεως αδύνατον είναι να ευαρεστήσῃ τις εις αυτόν διότι ο προσερχόμενος εις τον Θεόν πρέπει να πιστεύῃ ότι είναι και γίνεται μισθαποδότης εις τους εκζητούντας αυτόν»

(Εβραίους, ια' : 6).

Στο τεύχος Σεπτεμβρίου 2013 είχαμε γράψει ότι ο άνθρωπος πρέπει να πιστέψει στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού ότι είναι ο Υιός του Θεού και μοναδικός σωτήρας και ότι αυτή η πίστη είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της πνευματικής οικοδομής κάθε πιστού. Ο Πατέρας Θεός συμμαρτυρεί σ' αυτή τη πίστη με το να γεννήσει 'άνωθεν' τον πιστό άνθρωπο, ο δε πιστός δίνει μαρτυρία αγαθής συνειδήσεως με το να βαπτισθεί στο νερό, υπακούοντας στην εντολή του Κυρίου Ιησού.

Αυτή η πίστη στον Υιό του Θεού, που ο Πατέρας Θεός απέστειλε Σωτήρα του κόσμου, λογίζεται από το Θεό σε δικαιοσύνη του αμαρτωλού ανθρώπου χωρίς των έργων του νόμου. Χαρακτηριστικό γραφικό παράδειγμα αυτής της κατά χάρη δικαιώσης είναι η σωτηρία του ενός από τους δύο ληστές που είχαν σταυρωθεί μαζί με τον Κύριο. Επί πλέον αναφέρουμε ότι η δικαιοσύνη σαν αποτέλεσμα της πίστης στα λόγια του Θεού, αναφέρεται και για τον Αβραάμ που έζησε πριν από το καθεστώς του νόμου της Παλαιάς Διαθήκης. Διαβάζουμε σχετικά: «**Διότι εάν ο Αβραάμ εδικαιώθη εκ των έργων, έχει καύχημα, αλλ' ουχί ενώ πιον του Θεού. Επειδή τι λέγει η γραφή; Και επίστευσεν Αβραάμ εις τον Θεόν, και ελογίσθη εις αυτόν εις δικαιοσύνην. Ή Εις δε τον εργαζόμενον ο μισθός δεν λογίζεται ως χάρις, αλλ' ως χρέος εις τον μη εργαζόμενον όμως, πιστεύοντα δε εις τον δικαιούντα τον ασεβή, η πίστις αυτού λογίζεται εις δικαιοσύνην Δεν εγράφη δε δι' αυτόν μόνον, ότι ελογίσθη εις αυτόν, αλλά και δι' ημάς, εις τους οποίους μέλλει να λογισθή, τους πιστεύοντας εις τον αναστήσαντα εκ νεκρών Ιησούν τον Κύριον ημών**» (Ρωμαϊους, δ' :2-5, 23-25). Δηλαδή ο Αβραάμ, προεικόνιζε την δικαιώση εκ πίστεως που θα ερχόταν σε όσους πιστέψουν στο λυτρωτικό έργο του Κυρίου

Ιησού Χριστού.

Αφού βέβαια πιστέψει ο άνθρωπος και αναγεννηθεί, συνεχίζει μια πορεία με τον Χριστό, κάνοντας το θέλημά Του, το οποίο είναι ο αγιασμός του ανθρώπου. Ο Κύριος, θέλει να καταλάβουμε ότι δεν πρέπει να στηριζόμαστε στις δυνάμεις μας, αλλά να τον εμπιστευόμαστε σε κάθε δυσκολία που περνάμε στη ζωή μας και να υπομένουμε χωρίς γογγυσμό την παιδεία Του, έτσι ώστε να περιμένουμε την έκβαση που θα κάνει στη δοκιμασία με αποτέλεσμα να αυξανόμαστε στη πίστη και γενικά στο καρπό του Αγίου Πνεύματος. Αυτό ήθελε ο Κύριος να καταλάβει ο λαός Ισραήλ που για σαράντα χρόνια περιφερόταν μέσα στην έρημο: «**Καὶ θέλεις ενθυμείσθαι πάσαν την οδόν, εις την οποίαν σε ωδήγησε Κύριος ο Θεός σου τα τεσσαράκοντα ταύτα ἐτη en τη ερήμῳ, διὰ να σε ταπεινώ σῃ, να σε δοκιμάσῃ, διὰ να γνωρίσῃ τα εν τη καρδίᾳ σου, εάν θέλης φυλάξει τας εντολάς αυτού ἡ ουχί.** Καὶ σε εταπεινωσε, καὶ σε ἔκαμε να πεινάσεις, καὶ σε ἀθρεψε με μάννα, (το οποίον δεν εγνώ ριζες, ουδέ οι πατέρες σου εγνώ ριζον), διὰ να σε κάμη να μάθης ότι ο άνθρωπος δεν ζη με μόνον ἄρτον, αλλ' ο άνθρωπος ζη με πάντα λόγον εξερχόμενον εκ του στόματος του Κυρίου»

(Δευτερονόμιον, η':2-3). Διαβάζοντας συνεπώς το γραμμένο λόγο του Θεού, βλέπουμε ότι η εν Χριστώ πορεία μας, είναι μια πορεία όπου μαθαίνουμε να περπατάμε διὰ πίστεως. Επί πλέον, ο απόστολος Παύλος τονίζει:

«**Ἐχοντες λοιπὸν το θάρρος πάντοτε, και εξεύροντες, ότι ενόσω ενδημούμεν εν τω σώ ματι, αποδημούμεν από του Κυρίου (διότι περιπατούμεν διὰ πίστεως, ουχὶ διὰ της ὄψεως) θαρρούμεν δε, και επιθυμούμεν μάλλον να αποδημήσωμεν από του σώ ματος, και να ενδημήσωμεν προς τον Κύριον**»

(Β' Κορινθίους, ε': 6-8). Βέβαια για να έχουν αυτά τα εδάφια εφαρμογή στη ζωή μας, φανερή προϋπόθεση είναι η αγάπη μας στο Κύριο να βρίσκεται πάνω από οτιδήποτε άλλο στη ζωή μας.

Όσο αφορά το γνωστό δίλλημα πίστη ή έργα, αναφέρουμε ότι ενώ το μόνο έργο για να σωθεί ένας άνθρωπος (όπως ο ένας ληστής), είναι η μετάνοια και η πίστη εκ μέρους του στον Ιησού Χριστό, η φανέρωση όμως της σωτηρίας, όπως και η διατήρηση της, γίνεται μέσω των καλών έργων. Διαβάζουμε σχετικά: «**Αλλ' ὅτε εφανερώ θη η χρηστότης και η φιλανθρωπία του Σωτήρος ημών Θεού, ουχὶ εξ έργων δικαιοσύνης τα οποία επράξαμεν ημεῖς, αλλὰ κατά το ἐλεος αυτού ἐσωσεν ημάς διὰ λουτρού παλιγγενεσίας και ανακαινίσεως του Αγίου Πνεύματος, το οποίον εξέχεε πλουσίως εφ' ημάς διὰ Ιησού Χριστού του Σωτήρος ημών, ίνα δικαιωθέντες διὰ της χάριτος εκείνου, γείνωμεν κληρονόμοι κατά την ελπίδα της αιωνίου ζωής. Πιστός ο λόγος, και θέλω ταύτα να διαβεβαιοίς,** διά να φροντίζωσιν οι πιστεύσαντες εις τον Θεόν να προστανται καλών έργων. Ταύτα είναι τα καλά και ωφέλιμα εις τους ανθρώπους

»

(Τίτον, γ': 4-8),

«Τι το όφελος, αδελφοί μου, εάν λέγη τις ότι έχει πίστιν, και έργα δεν έχη; Μήπως η πίστις δύναται να σώ ση αυτόν; Εάν δε αδελφός ή αδελφή γυμνοί υπάρχωσι, και στερώ νται της καθημερινής τροφής, και είπη τις εξ' υμών προς αυτούς, Υπάγετε εν ειρήνη, θερμαίνεσθε και χορτάζεσθε, και δεν δώ σητε εις αυτούς τα αναγκαία του σώ ματος, τι το όφελος; Ούτω και η πίστις, εάν δεν έχη έργα, νεκρά είναι καθ' εσαυτήν»

(Ιακώβου,β':14-17) ,

«Εάν λοιπόν πεινά ο εχθρός σου, τρέψε αυτόν, εάν διψά, πότιζε αυτόν· διότι πράττων τούτο θέλεις σωρεύσει ἀνθρακας πυρός επί την κεφαλήν αυτού»

(Ρωμαίους,ιβ':20).

Έτσι λοιπόν,

ο χριστιανός έχει έργα πίστεως, με τα οποία φανερώνεται η νέα καθαρή και φωτεινή σε Χριστώ ζωή του.

Για την ελπίδα, αναφέρεται: «Διότι με την ελπίδα εσώ θημεν· ελπίς δε ἡτις βλέπεται, δεν είναι ελπίς· διότι εκείνο το οποίον βλέπει τις, δια τι και ελπίζει; Εάν δε ελπίζωμεν εκείνο το οποίον δεν βλέπομεν, δια της υπομονής περιμένομεν αυτό» (Ρωμαίους,η':24). Την ελπίδα προσπαθούμε να την έχουμε πάντοτε στον Κύριο, είτε αφορά απάντηση σε αιτήματα, είτε σε διωγμούς, είτε σε διάφορες δοκιμασίες, κατά τη διάρκεια των οποίων, ελπίζουμε και περιμένουμε με υπομονή, ο Κύριος να επέμβει και να κάνει έκβαση. Η πίστη συνδέεται με την ελπίδα:

«Δικαιωθέντες λοιπόν εκ πίστεως, έχομεν ειρήνην προς τον Θεόν δια του Κυρίου ημών εν Ιησού Χριστού, δια του οποίου ελάβομεν και την είσοδον δια της πίστεως εις την χάριν ταύτην εις την οποίαν ιστάμεθα· και καυχώ μεθα εις την ελπίδα της δόξης του Θεού. Και ουχί μόνον τούτο, αλλά και καυχώ μεθα εις τας θλίψεις· γινώ σκοντες ότι η θλίψις εργάζεται υπομονήν, η δε υπομονή δοκιμήν, η δε δοκιμή ελπίδα, η δε ελπίς δεν καταισχύνει, διότι η αγάπη του Θεού είναι εκκεχυμένη εν ταῖς καρδίαις ημών εν δια Πνεύματος Αγίου του διοθέντος εις ημάς»

(Ρωμαίους,ε':1-5). Ο απόστολος Παύλος που τα γράφει αυτά δια Πνεύματος Αγίου, πέρασε νικηφόρα πολλές δοκιμασίες και θλίψεις στην εν Χριστώ ζωή του και γι' αυτό αποτελεί για μας παράδειγμα προς μίμηση, ώστε να διατηρήσουμε και εμείς τη πίστη μας μέχρι τέλους και να μην αποκάμουμε. Μόνο με αυτή την προοπτική μπορούμε να καυχόμαστε στις θλίψεις διότι γνωρίζουμε ότι μέσω αυτών ο Θεός εργάζεται την υπομονή μέσα μας, η δε υπομονή οικοδομεί δόκιμο χαρακτήρα εντός μας και ο δόκιμος χαρακτήρας εργάζεται την ελπίδα στην έκβαση του Θεού, η οποία ελπίδα δεν θα μείνει αναπάντητη, γιατί ο Θεός ήδη έχει δώσει την αγάπη Του μέσα στις καρδιές μας, δια του Πνεύματος του Αγίου που μας έδωσε.

Η αγάπη είναι ο κεντρικός άξονας πάνω στον οποίο «κρέμεται» όλη η Γραφή. Δυο είναι οι μεγαλύτερες εντολές: «Και θέλεις αγαπά Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδίας σου, και εξ όλης της ψυχής σου, και εξ όλης της διανοίας σου, και εξ όλης της δυνάμεως σου και θέλεις αγαπά τον πλησίον σου ως σεαυτόν»

(Μάρκος,ιβ':30-31). Ο απόστολος Ιωάννης αναφέρει τον ορισμό της αγάπης:

‘Διότι αύτη είναι η αγάπη του Θεού, το να φυλάττωμεν τας εντολάς αυτού και αι

εντολαι αυτού βαρείαι δεν είναι'

.(Α' Ιωάννου, ε':3). Ο απόστολος Παύλος περιγράφει επακριβώς τα χαρακτηριστικά της γνήσιας αγάπης που ο Θεός δίνει σε μας στο ιγ' κεφάλαιο της Α' Κορινθίους επιστολής και τελειώνει αναφέροντας ότι η αγάπη είναι μεγαλύτερη από τη πίστη και την ελπίδα γιατί όταν θα πάμε κοντά στον Κύριο, δεν θα χρειαστεί να πιστεύουμε ή να ελπίζουμε διότι θα τον δούμε, ενώ αυτό που θα μένει αιώνια είναι η αγάπη που θα έχουμε για Αυτόν και για τον πλησίον μας. Αμήν!